

Copyright © 2017 ANN CLEEVES
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS
Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS
Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEEVE, ANN
Pescărușul / Ann Cleeves ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. -
București : Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-25-2

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA ARION
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: 2018
Tipărit în România, ART PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Pescărușul

**traducere din limba engleză
de Mihnea Arion**

**CRIME SCENE PRESS
2018**

Capitolul 1

John se uita la ușă din scaunul lui cu rotile și se întreba cine avea să fie târât să le vorbească în ziua respectivă. Un deținut de serviciu aduse o cană de ceai și o lăsa lângă el, pe podea, deși probabil că își dăduse seama că lui John i-ar fi fost imposibil să ajungă la ea din scaun. Se gândi să-i strige să arate puțin respect, însă decise că nu merita efortul. Pentru că urma o vizită, pe o farfurie din biroul capelanului erau biscuiți cu ciocolată, însă nu urmau să fie aduși decât după întrevedere. O recompensă oferită numai dacă grupul se purta frumos. Formaseră un cerc în capelă – un grup de bărbați în vîrstă având același ten palid și aceleași haine care le veneau prost, iar John se întrebă cum de ajunsese așa. N-avea ce căuta acolo. Când intrase prima oară fusese cuprins de o furie care nu-l lăsase să doarmă noaptea, plănuise răzbunări și visase să facă rău. Însă rutina devenise liniștită, iar acum viața lui se concentra în jurul meselor, în cea mai mare parte a timpului fiind molesit. Parcă-și petreceau zilele fără rost, pe jumătate adormit, așteptând rarele momente de bucurie care făceau ca totul să merite. Întâlnirile îl încântaseră cândva, le luase ca pe o ieșire din rutina închisorii; ajunsese să nu le mai suporte pentru că-i aduceau aminte de lumea de afară.

În jurul lui, bărbații vorbeau, însă nu-i băga în seamă și, în ciuda zgomotului de fundal, tot reuși să-l audă pe vizitator înaintea celorlalți. Auzi sunetul cheii în lacătul de la celălalt capăt al corridorului,

sunetul greu, ca de clopot, al porții care se deschidea, apoi auzi cum sunt închiși din nou și cheile se întorc în borsetă. Cândva el fusese vizitatorul, însă de atunci trecuse atât de mult timp încât parcă își aducea aminte de altă persoană. Sau de un personaj dintr-o poveste. Pe linoleumul lucios se auziră pași, apoi cheile ieșiră din nou din borsetă. Ceilalți bărbați auziră zgomotul și începură să murmură anticipativ.

Sărmanii fraieri! În fiecare săptămână credeau că vine cineva interesant. Vreo femeiușcă arătoasă sau vreun avocat cu idei cum să-i scoată de-acolo. Vreun jurnalist interesat să le cumpere povestea și să-i îmbogățească. Și în fiecare săptămână erau dezamăgiți.

Capelanul intră primul. Era genul de individ care făcea pe plac tuturor, avea un râs forțat și respirație urât mirosoitoare. John avusesec oameni ca el în echipă și scăpase de ei cu prima ocazie. Își zise că pentru un popă era floare la ureche. La închisoare avea parte de un public captiv, iar când oamenii sunt disperați îi poți convinge să credă în orice. Puteau fi momiți să vină la predici cu biscuiți cu ciocolată și căni de portelan pline cu ceai. Le erau ascultate poveștile despre suferință și inocență. Abia apoi venea religia. Unii dintre ei poate chiar erau sinceri – ăia care citeau Biblia în celulă chiar și când nu se uitau paznicii și nu luau parte la bătăile de pe culoar. Însă John putea să pună pariu că n-aveau să continue așa odată ce ieșeau.

Capelanul se dădu la o parte și îl lăsa pe vizitator să treacă, după care se întoarse și încuie ușa din nou. John simți dezamăgirea bărbaților încă înainte să ridice privirea. Era clar că nu-i interesa nimic la persoana care tocmai sosise. Nu era nimic atrăgător care să le coloreze în vreun fel viețile cenușii. Nu era vreo tipă în blugi strâmți sau bluză decoltată. Nici vreun Tânăr arătos, pentru cei care aveau astfel de înclinații. Își întoarse scaunul cu rotile astfel încât să-i vadă pe bărbații care își îndreptaseră deja atenția înapoi la vecinii lor. Femeia stătea chiar în prag, scăldată de lumina colorată. Soarele care intra printr-un singur vitraliu îți dădea impresia că se află într-o revărsare de raze roșii. Era masivă și purta o rochie de vară cu flori purpurii. Avea picioarele dezgolite și purta genul de sandale pe care

le-ar fi avut cineva care făcea drumeții. Își putea da seama după felul în care stătea acolo și se holba la ei că era ultimul loc în care-și dorea să se afle. Era nerăbdătoare ca totul să se termine odată.

Ceva îi stârni amintirile – felul în care stătea acolo, cu picioarele înfipte de parcă numai un buldozer ar fi putut s-o urneacă, scrutând camera cu ochii ei căprui. John se afla într-o casă dintre dealuri, bând whisky. Deși stătea acolo, în miroslul de ceapă și dezinfectant care impregnase fiecare colțisor din închisoare, el simțea aroma de turbă din whisky și căldura focului din semineu pe față. Își aducea aminte de obsesia comună care îl făcuse să-și piardă slujba și care îl împinsese, în cele din urmă, în acel loc de coșmar, departe de una dintre puținele persoane care avuseseră vreodată nevoie de el. Între timp, o mai văzuse pe femeia asta, firește, însă aceea era amintirea care stăruia. și simți un fir de speranță, o idee, șansa unei evadări. Apariția nou-venitei era aproape de domeniul miracolului. Nu era credincios, însă din când în când, acolo în capelă, se rugase cerând intervenția divină, iar în acea clipă i se pără că rugăciunile îi fuseseră ascultate. Pentru că în față lui era Vera Stanhope, fiica inspectorului de poliție Hector. Iar el avea informații de dat la schimb.

Capitolul 2

Vera se afla în vizită la închisoare pentru că noul ei șef era un individ uns cu toate alifile și avea un șarm manipulator. Avea ideea fixă că trebuiau să împărtășească experiența victimei. Nu era sigură dacă i se năzărise lui sintagma sau dacă venise de undeva de mai sus. N-avea habar ce însemna și bănuia că, la rândul lui, nici el nu știa. Îl chema Watkins și, încă de când venise, Vera avuseseră impresia că vrea să-o prindă pe picior greșit, că o percepă ca pe o amenințare dar, în același timp, că se simte dependent de ea. și că o urăște doar fiindcă are nevoie de ea. O chemase la el în birou în ziua precedentă.

– Capelanul de la Warkworth m-a rugat să-i trimit un vorbitor.

Warkworth era o închisoare de grad B. Era îndeajuns de sigură încât să-i țină înăuntru pe scandalagii și pe viațășii aflați la finalul sentinței. Mai exact, era o fostă cazarmă cu mai multe blocuri cu dependințe, înconjurată de un zid cu sărmă ghimpată. Iarna era mocirlă peste tot iar vântul șiuera în jur, băgându-le deținuților frigul în oase ca apa înghețată. Acum era septembrie și fusese o vară uscată, aşa încât paznicii și deținuții puteau să umble fără haine groase sau cizme.

– Vor să le vorbească cineva celor din EDW.

– EDW?

Schimbau acronimele mai des decât naștea soția lui Joe Ashworth.

– Elderly and Disabled Wing¹.

¹ Aripa închisorii rezervată deținuților în vîrstă sau cu dizabilități. (n. trad.)

Vera știa ce însemna asta. De obicei, abuzuri sexuale comise în vechime. Bătrâni care comiseră violuri pe vremea când se simțeau puternici și aveau impresia că li se cuvine totul, un comportament care vine la pachet odată cu celebritatea. Deținuți vulnerabili care, în tinerețe, își făcuseră mendrele cu copii și ar fi fost luați la bătaie dacă s-ar fi aflat în cealaltă aripă, cu restul deținuților, dar care ajunsese să deje la vârsta la care aveau nevoie de îngrijitori care să-i scoată dimineața din asternuturi. Mai însemna și polițiști coruși care evitaseră să fie prinși atât de mult timp încât avuseseră impresia că au scăpat basma curată; asta până când venise o nouă generație, cu altă abordare, și îi aruncase la lei. Dacă i-ar fi pus într-o aripă cu restul deținuților, printre care se aflau, poate, și unii băgați la zdup chiar de ei în urmă cu ani buni, ar fi fost sfârtecați.

– Nu-l poti trimite pe Ashworth.

Vera știa că Joe ar fi urât să facă asta. Avea copii, la rândul lui, și mereu i se făcea rău când era vorba despre copii neglijati sau abuzați.

– E nevoie de el aici.

Se chinuia să ia o decizie. Trebuia să-i dea șefului pe cineva. Odată ce i se năzărea o idee, nu mai puteai să-l faci să se ră zgândească. N-avea rost să-i distragă atenția și să spere că o să uite. Avea în el ceva nemilos – nu s-ar fi dat bătut niciodată.

– Ce spui de Jackman? Poate învață ceva din asta și dă bine pe CV-ul ei. Mereu am considerat-o bună de promovare.

Și s-ar putea ca lui Holly să-i facă bine să dea cu ochii de niște deținuți mai vechi. Să înțeleagă unde-i trimite pe cei pe care vrea să-i bage la zdup.

Vera ajunse să aibă o părere mai bună despre Holly, însă tot i se părea că îi lipsește o abordare mai umană.

– Le-am spus că mergi tu.

Se uitase peste biroul lui, întâlnindu-i privirea. O provocare. Se uită la ea implacabil.

– Un agent cu experiență transmite mesajul corect.

Ar fi trebuit să-și găsească vreo scuză, însă el știa că nu sunt ocupați în perioada respectivă. Iar Vera mai știa că i-ar fi reorganizat

întreaga săptămână, numai să se petreacă lucrurile aşa cum își dorea el. Doar ca să arate că putea s-o facă. Pe vremuri s-ar fi revoltat, dar era în vîrstă și îndeajuns de înțeleaptă să-și da seama că n-are rost să înceapă bătălia pe care nu le putea câștiga. Nu avea chef de astfel de jocuri de putere. Nu cu un bărbat atât de rece. Își spuse că, probabil, are o sculă foarte mică dacă vede în ea vreo amenințare de orice fel și aproba din cap.

– De ce nu? Să-mi petrec o după-amiază în afara biroului și să conduc pe drumul acela frumușel de coastă. De ce nu?

Îi oferi cel mai cuceritor zâmbet al ei și ieși din birou.

Capitolul 3

Copiii abia reîncepuseră școala, așa că drumul de coastă fu liniștit. Se opri devreme să ia prânzul în Druridge, la Drift Café: sandwich-uri cu crab și prăjitură cu lămâie făcută în casă. O gură de Rai. Se simți ca într-o dintre ocaziile când chiulise de la școală și îi trecu prin minte că s-ar putea pensiona anticipat. Așa nu s-ar mai fi simțit vinovată dacă își lua o zi pentru ea. Avea peste cincizeci de ani și un serviciu cu normă întreagă, așa că putea pleca oricând voia. Încă nu era nevoie să plece, însă poate că șeful voia să scape de ea curând, iar faptul că o obligase să le vorbească deținuților în vîrstă făcea parte din mesaj.

Dă-l naibii! Am dat peste persoane mai dificile ca el și o să plec numai când sunt gata.

Îngheteata o tenta, dar se gândi să-și ia la întoarcere. Nu se grăbea să ajungă înapoi la birou.

Își încuie telefonul și portofelul în torpedoul mașinii și merse către poartă. La centrul de vizite era coadă. Tinerele care păreau prea mici să fie mame ignorau bebelușii din cărucioare ca să mai butoneze pe telefoane înainte să trebuiască să le predea la poartă. Mai erau și femei îmbătrânite înainte de vreme care-și vizitau fiile trântori. Vera își spuse că nimeni nu venise să-i vadă pe vîrstnici și pe invalizi. Soții ar fi venit, probabil, cu ajutorul unui cadru, iar copiii se lepădaseră de astfel de părinți de ani buni din pricina rușinii. Îi arăta legitimația agentului de la recepție, intră pe una dintre ușile automate și aștepta să se deschidă următoarea.

Capelanul vorbi tot drumul de la poartă până la capelă. Trăncăneala fără rost îi arăta că bărbatul era neliniștit, însă nu-i stârnii simpatia. Singurul lucru moștenit de la Hector – în afară de casa dintre dealuri și un congelator plin de cadavre de animale – era neîncrederea în tot ceea ce ținea de religie. Auzi cuvântul *izbăvire*, lucru care o făcu să se opreasă.

– Crezi că locul ăsta îi va izbăvi?

– Sunt bărbați în vîrstă. Unii dintre ei atât de aproape de moarte încât vor să se îngrijească de asta.

Vera se gândi că nu primise neapărat un răspuns, dar hotărî să-și țină discursul, să le spună criminalilor bătrâni și invalizi niște povești despre urmările pe care faptele lor le avuseseră asupra victimelor, după care să se care acasă devreme, incluzând în traseu înghețata de la Drift Café. Deținuții n-aveau s-o bage în seamă, iar ei nu îi păsa nicicum. Era un joc. N-avea rost să se implice serios în ceea ce-i privea pe ei, pe capelan sau pe ceilalți agenți. Era hotărâtă să plece după vreo oră.

Traversară o curte de beton către o clădire nouă. Clădirea departamentelor de educație și administrație. Acolo, personalul nu suferea de currentul și disconfortul din vechea cazarmă. Era protejată de o poartă închisă, care se trânti în urma lor cu un sunet de clopot, iar apoi de o ușă închisă. Capelanul mergea înaintea Verei, arătându-i biblioteca și sălile de clasă, lăudând facilitățile. O femeie cu păr scurt și grizonat stătea în fața a patru bărbați, citind dintr-o carte. Păreau cu totii surprinzător de captivați.

– Ea e Hope, șefa Departamentului de Educație, cu grupa de engleză avansați. Promovabilitatea la examene e remarcabilă.

Capelanul era o reclamă ambulantă pentru închisoare și directorul ei. Ajunseră la o altă ușă de lemn. El o descurie și se dădu la o parte ca s-o lase pe Vera să intre înaintea lui. Preț de o clipă, ea fu orbită de o revârsare de lumină solară, complet neașteptată după corridorul întunecat.

Nu existau strane, dar vreo duzină de fotolii erau aranjate în semicerc. Vera se așteptase să dea cu ochii de niște bărbați în vîrstă,